

İŞVEREN SENDİKALARININ DOĞUŞU VE GELİŞMESİ

Rafet İbrahimoglu
T. İşveren Sendikaları
Konfederasyonu Genel Sekreteri

K u r u l u Ő V e G e l i Ő m e

Dünya sendikal hayatında işveren kuruluşlarının vücuda gelmesi 19 cu asrın sonlarına tesadüf etmektedir. Bu tarihte belli başlı Avrupa ülkelerinde işverenler güçlü işçi sendikalarının yanında muntazam kuruluşlar meydana getirme çabası içine girmişlerdir.

İşveren sendikaları kuruluş tarihleri itibariyle genellikle işçi sendikalarını muayyen bir zaman aralığı ile takip etmişlerdir. Adeta aralarında bir gecikme ve takip durumu hasıl olmuştur.

İşveren kuruluşlarının bir özelliği diye tavsif edebileceğimiz bu davranışın, başka bir deyimle bu gecikme olayının bazı sebepleri vardır. Bunlara kısaca değinmek isterim.

İşverenler, koalisyon yasaklarının bulunduğu dönemlerde dahi sayılarının mahdut olması sebebiyle aralarında görüşme ve haberleşme imkânını her zaman bulabilmişlerdir. Bu durum, zaman zaman bir araya gelmelerini temin ettiğinden devamlı kuruluşlara gitmeyi geciktirmiştir.

Bundan başka, iş hayatı, hükümetlerle münasebete, mevzuata ve diğer meselelere ait

birçok hususlar, iş adamlarının kendi aralarında devamlı bir temas kurmasını gerektirir. Bu sebepten, sendikacılık hareketlerine kanunî bir mahiyet verilmediği devirlerde dahi işveren koalisyonları hernekadar hukuken ve kanunen mevcut olmasalar bile, fiilen mevcut olmuşlardır.

İşveren kuruluşlarının diğer bir gecikme sebebi olarak da, iş adamlarının sınıf, ticarî ve ekonomik problemlerini halletmek için çeşitli meslek kuruluşları meydana getirmek imkânına sahip olmaları söylenebilir. Bu gibi kuruluşlar iş adamlarına işveren sendikalarının desteğinden daha etkili olduklarından, sendikal kuruluşlara iltifat daha az olmuştur.

İşveren Sendikalarının işçi sendikalarına nazaran daha yavaş gelişmelerinin genel anlamdaki kısa bir izahından sonra memleketimizdeki işveren sendikalarının kuruluş ve gelişmelerine geçmek isterim.

Ülkemizde de batıda olduğu gibi işveren kuruluşları işçi kuruluşlarının doğuş ve gelişmelerini bir gecikme ile takip etmiştir. İşveren ve İşçi Konfederasyonlarının kurulup tarihleri arasında 10 yıllık bir fark bulunur. Her iki kanat arasındaki gelişme farkı ise daha da barizdir.

Memleketimizdeki işverenlerin sendikal kuruluşlarını iki ana safhada incelemek mümkün görülmektedir.

Birinci safha, 1947 tarihli ve 5018 sayılı işçi ve işveren Sendikaları hakkındaki kanunun kabulünden sonra başlayan ve 1962 yılı sonuna kadar devam eden dönem olarak söylenebilir. Bu dönemde işveren sendikacılığı adeta bir hazırlık dönemi içindedir diye tavsif edebiliriz.

İkinci safha ise, 1962 yılı sonundan günümüze kadar uzanan dönem olmaktadır. Bu dönemde gerçek işveren sendikalarının kuruluşu ve teşkilâtları müşahade edilmektedir.

İlk safhada işçilerin gelişen bir teşkilâtlanma hareketi henüz mevcut değildir. Bu dönemde bazı iş kollarında kurulan işveren sendikaları işçilerin karşısında, aynı isimde bir işveren sendikası kurma özentisinden ileri gidememiş, ekserisi ekonomik menfaatlerinin takibinden öteye geçememiştir. İşçi-işveren münasebetlerine müteallik faaliyetleri hemen hemen yoktur. Esasen kuruluş gayeleri de çoğu defa işçi-işveren meseleleri ile iştigale matuf olmamıştır. Bu dönemde ana tüzüklerinde aynı ölçüde ekonomik ve sosyal problemler ile iştigal etmeyi görev kabul etmiş işveren kuruluşu pek mahduttur. Bunların arasından iki tanesi zikredilmeye değer görülmektedir.

Bunlar 1949 yılında kurulmuş T.Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası ile T.Madenî Eşya Sanayicileri Sendikasıdır. (Bu iki işveren kuruluşu bugün işveren kuruluşları arasında en güçlü sendikalar olarak belirlemektedir.)

Bu dönem içinde önemle işareti gereken ve işveren sendikacılığının kurulmasında bir dönüm noktası teşkil eden 1960 devrimi olmuştur. Bu devrim sonucu getirilen yeni anayasamız, tanzim ettiği demokratik hak ve hürriyetler ile Türk Sendikacılığına, Türk Çalışma hayatına ve Türk işveren ve işçi ilişkilerine yepyeni bir istikamet vermiştir. Memleketimiz için yeni olan bu hak ve hürriyetler işçilerde olduğu gibi işverenlerde de teşkilâtlanma ihtiyacına büyük hız vermiştir.

Devrimi takip eden yıllarda işçi sendikalarına paralel olarak fakat sadece İstanbula münhasır kalmak üzere çeşitli iş kollarında bazı işveren sendikaları kurulmaya başlamış-

tır. Bunlar:

- İstanbul Kimyevî ve Tıbbî Müstahzarat İşverenleri Sendikası
- İstanbul Matbaacılık Sanayii İşverenleri Sendikası,
- İstanbul Maden Ocakları ve Toprak Sanayii İşverenleri Sendikası
- İstanbul Cam Sanayii İşverenleri Sendikası
- İstanbul Kara, Deniz, Hava Motorlu Taşıt Vasıtaları İşletme, Montaj ve Yedek Parça İmal Sanayii İşverenleri Sendikası
- İstanbul Gıda Sanayii İşverenleri Sendikası

olarak, 1961 yılında kurulanlardır.

1962 yılında da;

- Türkiye Kauçuk Mamulleri, Lâstik ve Plâstik Sanayii İşverenleri Sendikası

kurulmuştur.

Çalışma hayatına ve işveren-işçi ilişkilerine Yeni Anayasanın getirdiği durum değişti. Artık münferit işverenin karşısında toplu müzakereye icbar ve grev müeyyideleri ile teçhiz edilmiş ve müesseriye kazanmış bir işçi teşkilâtı çıkıyordu. Böyle mücehhez bir teşkilâtın karşısına işverenin tek başına çıkması ne kendi menfaatine ne de memleket menfaatine olurdu. İşverenin de teşkilâtlanarak çalışma hayatında kuvvetler arasında denge temin etmesi gerekiyordu. Aynı zamanda yeni kanunlar işveren sendikalarına işvereni temsilen toplu

müzakere yapmak, toplu sözleşme akdetmek ve çeşitli mercilerde işvereni temsil etme yetkisini de veriyordu.

Memleketin geçirdiği bu politik sosyal ve ekonomik aşamayı yakından izleyen İstanbul'un bir grup işvereni işçi teşekkülleri karşısında denge kuracak birer işveren kuruluşu tesis etmeyi görev bildiler ve 15 Ekim 1961 tarihinde İstanbul Sanayi Odası'nın da desteğiyle altı işveren sendikasının birleşmesiyle İstanbul İşveren Sendikaları Birliği'ni kurdu- lar.

Birliği meydana getiren 6 işveren sendikası şöyle sıralanıyordu:

- Madenî Eşya Sanayicileri Sendikası,
- İstanbul Tahta Sanayii İşverenleri Sendikası,
- İstanbul Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası,
- İstanbul Gıda Sanayii İşverenleri Sendikası,
- İstanbul Matbaacılık Sanayii İşverenleri Sendikası,
- İstanbul Cam Sanayii İşverenleri Sendikası,

(Bu birlik ilerde kurulacak olan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonunun esası olmuştur).

Daha sonraları kuruluşlarını tamamlayan

- İstanbul Maden Ocakları ve Toprak Sanayii İşverenleri Sendikası ile,

- İstanbul Kimya Sanayii İşverenleri Sendikası,

27 Eylül 1962 tarihinde birliğe üye olarak iltihak ettiler.

Bütün bu işveren teşkilâtlanmasının müşterek yanı, kuruluşların bölgesel olmaları idi. Halbuki teşkilâtlanmanın tamamlanabilmesi için bu hareketin Türkiye çapına yükselmesi, başka bir deyimle diğer sanayi bölgelerine de geçmesi gerekiyordu.

İstanbul İşveren Sendikaları Birliği işverenin sendikalaşma hareketinde önemli bir aşama teşkil etmiştir. Birinci olağan Genel Kurulundan ikinci olağan Genel Kuruluna kadar geçen bir yıllık dönem içinde (11 Aralık 1961 - 20 Aralık 1962) Birlik, çeşitli çalışmalar yapmıştır. Bu çalışmaların başlıcaları teşkilâtı tanıtmaya faaliyetleri, çalışma hayatının ana kanunlarının hazırlanmasına iştirak, yurt- içi ve uluslararası kuruluşlarla ilişki kurmak yayın ve seminer faaliyetlerine başlamak gibi çalışmalar teşkil etmiştir. Fakat bunların en önemlisini işveren kuruluşlarının Konfederasyon halinde yeniden teşkilâtlanması olmuştur.

Oldukça tecrübeli ve geniş imkânlarla sahip işçi teşekkülleri karşısında, henüz teşkilâtlanmaya çalışan iyi niyetleri bol fakat bu konuda bilgi ve tecrübeleri az bir işveren grubunun, hak ve menfaatlerini başarı ile koruyabilmesi ve çalışma hayatında dengeyi sağlayabilmesi için bir yandan sür'atle ülke çapında teşkilâtlanmaları gerekiyor diğer yandan bu teşkilâtı en kısa zamanda en üst kademeye yâni Konfederasyon seviyesine yükseltmeleri iktiza ediyordu. Bu esnada, OECD teşkilâtı tarafından memleketimizdeki işverenlerin teşkilâtlanmalarına yardım üzere Türkiye'ye gönderilen İsveçli Uzman Lennart Cronquist'te mahallî olarak kurulan teşekküllerin idarî ve

malî bakımdan imkânlarının sınırlı kalacağını, aynı işkolunda memleket seviyesinde yapılacak toplu sözleşmelerde işveren tarafının aksayacağını ifadeyle vilâyet veya bölge seviyesinde mahallî kuruluşlara gitmekten kaçınılmasını tavsiye ediyordu (Aynı tarihlerde Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu da yeni bir teşkilâtlanma plânı yapmaktaydı. Plân, ülkede mevcut 530 mahallî işçi sendikasını 16 millî sendika haline getirmeyi ve mevcut mahallî birlik ve meslekî federasyonları fesh etmeyi istihdaf ediyordu).

Birlik yöneticilerinin bu konuya eğilmesi, yapılan incelemeler ve işveçli Uzmanın tavsiyeleri sonucunda millî sendikalara gitme yolu benimsendi.

Bu anlayış içinde girişilen çalışmalar kısa zamanda meyvelerini verdi ve ilk merhalede Birliğin üyesi işveren sendikaları 1962 yılı Aralık ayı içinde yaptıkları Genel Kurul toplantılarında Ana Tüzüklerini tadil ederek Türkiye çapında millî sendikalar haline geldiler. Türkiye çapında sendikaların meydana getirdikleri bir teşekkül haline gelen İstanbul İşveren Sendikaları Birliği ise 20 Aralık 1962 tarihinde toplanan 2. Olağan Genel Kurulunda Ana Tüzüğünü tadil etmek suretiyle "*Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu*" halini aldı. Böylece işverenler ilk defa Türkiye çapında bir kuruluş sahibi oluyorlardı.

Millî Sendikaların kurulmasıyle İstanbul dışındaki işverenlerin bu sendikalarda toplanmaları hususunda ilk hareket Eskişehir İşverenlerinden gelmiştir. Bu bölge işverenleri millî sendikalara üye kaydolmaya başlamışlardır. Eskişehir İşverenlerini, Bursa, Kütahya, Adana, İskenderun ve Ege Bölgesi İşverenleri izlemiştir. Adana ve Ege Bölgesindeki katılmalar mahallî işveren sendikalarının katılmaları şeklinde olmuştur.

Mahallî sendikalardan Millî Sendikalara geçiş esnasında, bölge işverenlerinde sendikalar genel merkezinin İstanbul'da olacağı düşüncesiyle Millî Sendikalara katılmakta bazı tereddütler hasıl olmuşsa da millî sendikalar ana tüzüklerinde bu durumu dikkate alarak yaptıkları tadillerle bölge işverenlerine gerekli teminatı vermişler ve millî, tek bir sendika içinde birleşmenin daha uygun olacağı fikrinin yerleşmesini sağlamışlardır. Özellikle Adana ve İzmir'de kurulu mahallî sendikalar Millî Sendikaların bu anlayış ve davranışından sonra Millî Sendikalara iltihak etmişlerdir.

Nitekim bölge işverenlerine beklenen hizmeti verebilmek için Millî Sendikaların bölgelerdeki teşkilâtlanmalarına destek olmuşlar ve bölge işverenlerine sendikal mahiyette hizmet vermişlerdir. Bu temsilcilikler sendikaların gelişmeleri üzerine bölgelerde ifa etmekte oldukları fonksiyonlarını 1972 yılı sonunda üye sendikalara devretmişlerdir.

Merkezin Ankara'ya Nakli

1965 yılı ortalarına kadar Konfederasyon merkezi İstanbul olarak çalışmalarına devam etmiştir. 5 Ağustos 1965 tarihinde toplanan olağanüstü genel kurulda tüzük değişikliği yapmak suretiyle önemli bir adım atılmış ve Konfederasyon merkezi Ankara'ya nakledilmiştir.

Eylül 1965 tarihinden bu yana Konfederasyon faaliyetleri Ankara'dan yürütülmektedir.

Konfederasyon Merkezinin Ankara'ya naklinde resmî mercilerle yapılacak temas imkânlarını arttırmak ve teşkilâtlanmayı hızlandırmak gibi iki önemli sebep rol oynamıştır. Nitekim, Konfederasyon Merkezinin Ankara'ya intikal etmesinden sonra resmî mercilerle temas-

ta önemli gelişmeler kaydedilmiş ve teşkilâtlanma, bilhassa kamu işverenlerinin teşkilâtlanmaları ve Konfederasyona dahil olmaları yönünden süratlenmiştir.

Konfederasyon Merkezinin Ankara'ya intikalini takip eden yıllarda bir yandan temsil ve teşkilâtlanma çalışmalarına hız verilirken, diğer yandan Konfederasyon bünyesinin daha da güçlenmesine gayret gösterilmiştir. 1965 Ağustosundan günümüze kadar ve Konfederasyonun yaptığı Genel Kurul Toplantılarının 1968 yılında ve 1970 yılında yapılanları özellik taşımaktadır. Zira bu iki Genel Kurulda bünyeyi kuvvetlendirmek için Ana Tüzük tadiline gidilmiştir. 1968 Genel Kurulu, Anatüzüğü Konfederasyon çalışma hedeflerine daha uygun bir şekle getirmiş ve özellikle amaç maddesi ile Yönetim Kurulu tertip ve görevlerini yeniden düzenlemiştir.

İşçi-işveren ilişkilerinde vuku bulan gelişmeler, Anatüzük'ü bir kez daha 1970 yılında toplanan Genel Kurulda gözden geçirmeğe sevk etmiştir. Bu defa gelişen çalışma şartları muvacehesinde, Konfederasyonun kendine düşen görevleri tam olarak yerine getirebilmesi için maddî ve manevî yönden güçlendirilme imkânları araştırılmıştır. Gerek Anatüzük'te gerek iç yönetmeliklerde ihtiyaçların gerektirdiği şekilde yeni düzenlemelere gidilmiş ve Konfederasyona daha fazla dinamizm verilmek istenmiştir. Konfederasyon ve üyesi bulunan sendikalar arasındaki koordinasyonu sağlayabilmek için organlar arasına Genel Sekreterler Koordinasyon Kurulu adıyla yeni bir organ ilâve edilmiştir. Faaliyetlerine dinamizm getirmek için de Yürütme Komitesine daha geniş yetkiler tanınmıştır. Yine bu dönem içinde, Konfederasyonun malî bünyesi sağlam bir sistematik içine oturtulmuştur.

Teşkilâtlanma çalışmaları geliştirilir-

ken, Konfederasyon 1963 yılı içinde Milletlerarası İşverenler Teşkilâtına üye olarak kabul edilmiştir. Başlangıçta Odalar Birliği ile müştereken üye olan Konfederasyon Odalar Birliğinin bu kuruluştan çekilmesi üzerine Uluslararası seviyede Türk İşverenini temsil eden tek kuruluş olarak kalmıştır.

Bugünkü Durum

Bir zamanlar bir avuç idealist işverenin yardımı ile yaşatılmak istenen işveren kuruluşları, bugün artık güçlü olma yolundadırlar. Bugün bu kuruluşlar Çalışma Barışının sağlanması, işçi-işveren ilişkilerinde olumlu bir davranışın hakim olabilmesi için, inanç ve samimiyetle faaliyetlerini yürütmekte ülkenin ihtiyacını hissettiği işçi-işveren arasındaki kuvvet dengesini kurmaya ve korumaya çalışmaktadır.

20 işveren kuruluşu, bugün Konfederasyon bünyesinde toplanmıştır. Hepsi Türkiye çapında teşkilâtlanmıştır.

- 1- T. Ağaç Sanayii İşverenleri Sendikası
- 2- T. Banka İşverenleri Sendikası
- 3- T. Cam Sanayii İşverenleri Sendikası
- 4- Çimento Sanayii İşverenleri Sendikası
- 5- T. Deri Sanayii İşverenleri Sendikası
- 6- T. Enerji Sanayii İşverenleri Sendikası
- 7- T. Gemi Sahipleri ve Donatanları Sendikası
- 8- T. Gıda Sanayii İşverenleri Sendikası
- 9- T. İnşaat ve Tesisat Müteahhitleri İşveren Sendikası
- 10- T. Kimya Sanayii İşverenleri Sendikası
- 11- T. Kömür Madenleri İşletmeleri İşverenleri Sendikası
- 12- T. Maden İşverenleri Sendikası
- 13- T. Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası
- 14- T. Petrol İşverenleri Sendikası
- 15- T. Şeker Sanayii İşverenleri Sendikası
- 16- Tekerlek Lâstiği Sanayii İşverenleri Sen-

dikası

- 17- T. Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası,
- 18- T. Toprak, Seramik ve Çimento Sanayii İşverenleri Sendikası
- 19- T. Maden İşletmeleri İşverenleri Sendikası
- 20- T. Tarım İşverenleri Sendikası

Bu işveren kuruluşlarına 1972 yılında üye işyerlerinin toplamı 1173 tür. Bütün bu işyerlerinde çalışanların toplamı ise 350 bin civarındadır.

Konfederasyona üye 20 işveren sendikasının 6 sı kamu sektörü işverenleri tarafından kurulmuştur. Bunlar;

- T. Petrol İşverenleri Sendikası
- T. Şeker Sanayii İşverenleri Sendikası
- Çimento Sanayii İşverenleri Sendikası
- T. Enerji Sanayii İşverenleri Sendikası
- T. Maden İşletmeleri İşverenleri Sendikası
- T. Kömür Madenleri İşletmeleri İşveren Sendikası

Başlangıçtan beri, özel ve kamu kesimi tefriki yapmaksızın, bir arada teşkilâtlanmayı prensip olarak benimsemiş olan işveren teşkilâtlanması bu hareketi ile aynı çatı altında toplanmanın güzel bir örneğini vermiş olmaktadır. Kamu sektörü işverenleri sendikalara üye olmakla yalnız Konfederasyon seviyesinde değil sendika seviyesinde de birlikte teşkilâtlanmayı gerçekleştirmektedir.

Konfederasyon Organları

Konfederasyon aşağıdaki organlardan teşekkül etmiştir:

1- Genel Kurul

Konfederasyonun en yetkili organıdır. 2 yılda bir Nisan ayı içinde toplanır.

Genel Kurul aşağıdaki temsilcilerden teşekkül eder.

a) Üye işveren teşekküllerinin kendi yönetim, denetim ve disiplin kurullarında görev almış 5 temsilci,

b) Üye işveren teşekküllerinin üyeleri arasında seçecekleri 10 temsilci,

c) Haklarındaki ibra oylamasına katılmamak şartıyla Konfederasyon Yönetim, Denetim ve Disiplin kurulu üyeleri,

2- Yönetim Kurulu

Yönetim kurulu Genel Kurul tarafından her üye teşekkülden en az bir temsilcinin iştiraki ile kurulur.

Bunun yanında her üye teşekkül konfederasyona ana tüzükte gösterilen aidat oranlarına göre temsilci seçerler.

Ayrıca, serbest aday göstermek suretiyle 10 asil üye daha seçilir. Yönetim Kurulu en az 2 ayda bir defa toplanır.

3- Yürütme Komitesi

Yürütme Komitesi Yönetim Kurulu başkanı 2 başkan vekili ve Yönetim Kurulunun kendi üyeleri arasından 2 yıllık süre için seçeceği 2 üyeden teşekkül eder ve Yönetim Kurulunun görev ve yetkileri arasına girer, ancak mutad Yönetim Kurulu toplantısını beklemeyecek kadar acil ve önemli konularda karar alır.

4- Genel Sekreterler Koordinasyon Kurulu

Bu kurul üye işveren teşekküllerinin çalışmalarını ahenkleştirmek, Konfederasyon ile üye teşekküller arasındaki işbirliğini gerçekleştirmek amacı ile toplanır. Konfederasyon Genel Sekreterinin başkanlığı altında üye teşekküllerin Genel Sekreterlerinden teşekkül eder. Engeç ayda 1 defa toplanan bu kurul teknik ve idari konularda istişari nitelikte kararlar alır.

5- Denetim Kurulu

Konfederasyonun hesap ve muamelâtını kontrol eder ve ana tüzük hükümlerine uygunluğu hakkında genel kurula rapor verir. 3 asil 3 yedek üyeden kurulur.

6- Disiplin Kurulu

Bu kurul üye işveren teşekküllerinin Konfederasyon gayelerine uygun hareket edip etmediklerini tahkik eder.

Organların kararlarını icra etmek ve Konfederasyonun günlük işlerini yürütmek için bir Genel Sekreterlik mevcuttur. Yakın zamana kadar bölge temsilcilikleri de bulunan genel sekreterlik Kasım 1972 de alınan bir kararla Bölge Temsilciliklerini üye teşekküllerine devretmiştir.

Genel Sekreterliğin bugün, İstanbul'da bir irtibat bürosu bulunmaktadır. Merkezde ise;

- Genel Sekreterlik,
- Hukuk Müşavirliği,
- Araştırma, Plânlama, Dökümantasyon,
- Eğitim ve Dış Münasebetler Servisi,
- Halkla Münasebetler Servisi,
- Yayın Servisi,

- İdari İşler Servisi'nden

kurulu bulunmaktadır.

Konfederasyonun Amaç ve Ana Politikası

Konfederasyonun amaçları Anatüzük'ün 3. maddesinde belirlenmiş bulunmaktadır.

- İşverenlerin ve Konfederasyona üye işveren teşekküllerinin ortak hak ve menfaatlerini korumak,
- Çalışma barışının sağlanması ve devam ettirilmesi için, memleket yararına ve demokratik esaslar dahilinde faaliyet göstermek,
- Özellikle çalışma hayatı ile ilgili konularda, hükümet, işçi ve işverenlerin yapacağı toplantı ve çalışmalarda yurt içindeki ilgili daire ve makamlarla, yurt dışındaki her türlü ilişkilerde işverenleri temsil etmektedir.

Bu amaçlara ulaşmak için Konfederasyonca takip edilen ana politika şu çerçevede toplanmaktadır:

- Demokrasi ve Hür Teşebbüs

Konfederasyonumuz demokrasinin vazgeçilmez bir yönetim biçimi olduğuna inanır ve ancak bu rejim içinde her teşebbüsün idame edebileceği yolundaki sorumluluğunu tamamen idrak eder.

- Siyasi ve Ekonomik İstikrar

Hür teşebbüsün ülke kalkınmasında kendine düşen görevi yerine getirebilmesi siyasi ve ekonomik istikrarın mevcudiyetine bağlıdır. Konfederasyon bu siyasi ve ekonomik istikrarı zaruri görür ve korunmasına çalışır.

- Karma Ekonomi

Konfederasyonumuz, karma ekonomi düşüncesini paylaşır ve kamu ile özel sektörün birbirini tamamlayıcı nitelikte faaliyette bulunması ilkesini benimser.

- Birlikte Teşkilâatlanma

Karma ekonomi anlayışının tabii bir sonucu olarak, Konfederasyonumuz kamu ve özel sektörün sendikal alanda birlikte teşkilâatlanması gereğine inanır.

Konfederasyonumuz, kalkınmanın hızlı bir sanayileşme ile gerçekleşeceği görüşünü taşır. Sanayileşmenin istihdam sorunumuza çözüm getireceğine ve Ortak Pazar içinde ülkemizi sağlam bir ekonomik bünyeye kavuşturacağına inanır.

Kalkınmayı sağlayacak bir sanayileşmenin yatırımları teşvik suretiyle geliştirilmesi görüşünde birleşen Konfederasyonumuz yatırım teşvik politikasının teknolojik açıklara yer vermeksizin emek-yoğun ve sermaye-yoğun teşebbüslerin dengeli bir uygulama içinde gerçekleştirilmesini öngörür.

Bir sistem anlayışına ve verimlilik esasına dayanan sağlam bir ücret politikasının yatırımları teşvik edeceğine,

Sosyal ve ekonomik hedefler arasındaki ahengi gözden kaçırmaksızın uygulanacak bir toplu sözleşme düzeni ile kurulacak çalışma barışının yatırımları hızlandıracağına,

Giriştiğimiz sanayi seferberliğinde mesleki ve teknik eğitimin nitelik ve nicelik yönünden geliştirilmesinin gerektiğine,

Alt yapı tesislerinin yeni sanayi yatı-

rımlarını harekete geçirmede ve yönlendirmede önemli bir teşvik unsuru olacağına, hükümetçe izlenecek malî politikanın tasarrufların yatırıma dönüşmesinde yardımcı olacağına inanır ve bu ilkeler istikametinde hareket eder.